

ude for; dette har ogsaa medført, at det ærede Medlem med nogen Ret kan sige, at naar der her staar i § 2, at der skal udstykkes efter Lov af 4. Oktober 1919, og derefter i § 3, at hvis de kvalificerede Ansøgere fremsætter Ønske derom, kan der ogsaa udstykkes efter Lov af 22. Juni 1917, er det lidt underligt, at det staar paa den Maade. Men da der var et stærkt Ønske fremme om, at det sidstnævnte ikke maatte staa i § 2, det skulde staa i § 3, og da jeg ikke er Formalist og absolut ikke hænger mig i Formerne, kunde det fra min Side ikke komme an paa, om man ønskede, det ene skulde staa i § 2, det andet i § 3. Resultatet bliver, at vi i Landbrugsministeriet, for at faa at vide, hvad de kvalificerede Ansøgere ønsker, vil blive nødt til ved Udarbejdelsen af Ansøgnings-skemaerne for dem, som ønsker at komme i Betragtning ved Udstykningen af Domænejord, at give disse Skemaer en saadan Form, at Ansøgerne paa dette Punkt udtrykkelig skal bemærke, om de ønsker at benytte Loven af 4. Oktober 1919 eller Loven af 22. Juni 1917. Naar de har udtalt deres Ønske, hvad hver især maa gøre paa eget Ansvar, bliver det vor Sag at følge dette Ønske. Anderledes kan Lovforslaget ikke forstaas. Ansøgerne er i Virkeligheden stillet frit, og Administrationen vil være nødt til at følge deres frie Valg. Jeg skal derfor tillade mig at henstille til det ærede Medlem og hans Parti, om de alligevel ikke, ihvorvel jeg ikke skal benægte, at det i formel Henseende godt kunde have været skrevet paa en anden, maaske ogsaa en mere tiltalende Maade, vil kunne give Lovforslaget deres Tilslutning, naar Resultatet i Praksis, i Realiteten — og det er dog det, det kommer an paa — er dette, at der er Valgfrihed med Hensyn til, hvilken Form man vil benytte.

Jeg skal endvidere overfor det ærede 7de Medlem for 5te Kreds (Holdgaard), der mente, at dette Lovforslag var en underlig Sammenblanding og bar Vidnesbyrd om, at der var nogle — jeg ved ikke, om det var mig, det ærede Medlem sigtede til —, der vilde bære Kappen paa begge Skuldre, sige, at jeg ønsker aldeles ikke at sammenblende de to Principper, jeg ønsker heller ikke i denne Sag at bære Kappen paa begge Skuldre. Jeg har aldrig lagt Skjul, tror jeg, paa min Opfattelse i saa Henseende, og jeg er villig til at vedkende mig min Opfattelse. Naar jeg ikke gør det saa stærkt her, er det netop, fordi jeg ikke ønsker, at vi skal genoptage Diskussionen, men det ærede Medlem vil, naar som helst han ønsker det, finde mig rede til at vedkende mig den Op-

fattelse, som det ærede Medlem ved er min. Naar det ærede Medlem saa tilføjede, at det vilde dog være rigtigt, naar vi har en bestemt Opfattelse, at søge at gennemføre denne, vil jeg give det ærede Medlem Ret deri, men det ærede Medlem maa ikke gøre Ordet „gennemføre“ ensbetydende med „gennemtvinge“. Der er en Forskel. Jeg mener, det er fuldt berettiget, naar det ærede Medlem har den Opfattelse, vi jo alle ved, det ærede Medlem har — og jeg tvivler ikke paa, at det er det ærede Medlems bedste Overbevisning, at det er formaalstjenligt baade for de unge og for hele Samfundet at følge den Fremgangsmaade —, at det ærede Medlem saa søger at overbevise og overtale andre til at følge den Vej — jeg tror heller ikke, det ærede Medlem nægter sig noget i saa Henseende. Men jeg vil sige til det ærede Medlem, at det vil være meget farligt, om han vil benytte den Magt, hans Sæde i dette Ting giver ham, til at sige til de unge: Jeg tror, det er den rigtige Vej, og vi kender ingen anden Vej, vi skærer af for alle de andre Veje! For i samme Øjeblik, som det ærede Medlem foretager en saadan Handling, og vi andre vil følge ham i denne Fremgangsmaade, er der en Ting, vi tager bort, og det er Ansvaret. Jeg vil gerne nævne det her, fordi jeg lægger megen Vægt paa dette, at Ansvaret for, hvad der sker her, er ikke Ministerens eller Rigsdagens. Det er de unge selv, der maa tage dette Ansvar, og de skal vide — det skal ogsaa siges fra denne Plads —, at hvad der her er stillet til Raadighed, er et Tilbud om Hjælp til at faa et eget Hjem oprettet, men de maa selv overveje, om de vil benytte det til det Brug. Hvis de ikke kan klare det, hvis de ikke magter det, kan det ikke nytte, at de bag efter kommer og klager og siger: Nu har Staten givet os Laan og Tilskud, men vi kan ikke svare enhver sit, vi maa have yderligere Laan og Tilskud! Hvis de, hvem Staten har givet Laan og Tilskud, skal have mere, hvad skal saa ikke de have, hvem Staten aldrig har givet Laan og Tilskud, men som ved egne opsparede Midler har oprettet smaa Brug? Jeg tror, det er meget vigtigt i denne Sag, at de unge faar en klar Forstaelse af, at hvad de her foretager sig, er paa eget Ansvar og helt paa eget Ansvar; dette Forhold skal og maa ikke tilsløres, for ellers kommer vi ud i noget, der i det lange Løb er ganske uholdbart.

Naar det ærede Medlem sagde, at efter hans Mening havde den Opfattelse, han er Tilhænger af, sejret i denne Sag, saa skænker jeg ham ganske denne Sejr, og det glæder mig, at det ærede Medlem har den Op-